

Прощай навіки, батьку, і прости,
Не часто я писав тобі листи,
За суєтою невідкладних справ
До тебе в гості рідко приїжджав.

Все не було та не було коли,
Аж поки дзвони сумно загули
І потекла за вічні небосхили
Дорога від порога до могили.

Тепер тебе поміж зірок шукаю
І сам собі невтішно дорікаю,
Що залишився ти на самоті
І мало звідав радості в житті.

Суворя доля випала й страшна:
Сирітство раннє, голод і війна,
І я тобі благаю в Бога раю,
Бо чашу горя ти допив до краю.

Відмучився, сердешний, настраждався,
Із лютим пеклом на землі спізнався
І відійшов у неземні світи, —
Прощай навіки, батьку, і прости.
